נפשה לראש חדש לא בעי ולאו משום דזכרון דראש השנה עולה לו

דמשמע דכיון דראש השנה הוא היינו ראש חדש דאי הוה נמי שבת

והלכך בראש השנה נמי חותם מקדש ישראל ויום הזכרון וראשי חדשים

ואמ"ג דבשבת וראש השנה בעי לכל

חד ברכה בפני עלמה בראש חדש

מודו דמתוך שכולל ברכתו בתוך

ברכת היום שחרית וערבית ואפיט

בשאר שבתות דההיא ודאי אפילו

לבית שמאי פשישא לן דלא בעי לכל

אלא אומר יעלה ויבא בעבודה

והלכך כי מיקלע בשבח אפילו לחאן

דאמר לקמן דבשבת לא מדכריגן

דרחם חדם בעבודה אלא בברכת

היום מיכלל הוא דכייליכן ולאו בפני

בחול בהני פליגי בית שמאי כי מיקלעי

בשבת מלרכי להו ברכה בעלמן לכל

תפלותיהם: ומי אים לכו לבים שמאי

כולל. בברכת המוספין של ראש חדש

דחיקלע בשבת: מספלל שמונה . של

ראש חדש ושל שבת ובמוספין קאמר:

קשים . וש"מ כיון דבשאר שבתות קא

להיות בשבת: פנפי כים . דחיכה תנה

80

עין משפם גר מצוה

לית הלכחא כרב אחא בר יעקב . פירש רש"י ולא היתפרש ור"ח פי׳ דבפרק תולין (שנת ד׳ קלטי) גבי כשות׳ פריך וליתיב ליטוקת דישראל ומשני דילמא אתי למיסרך וקים לן דרב אחא בר יעקב הקשה אותה קושיא": דרבוא אתי למיסרך. אומר רבינו שמואל דוקא וראש חדש ולאו ראש השנה לא בעי ליה ברכה בפני עלמה אלא חותם גבי זמן שהוא קבע חיישינן דלמא

אתי למיסרך אבל אם אירע ברית מילה בס' באב או ביו"כ דלא הוי אלא אקראי בעלמא לא חיישינן דלמא אתי למיסרך ומעשה היה בחופה בעשרה בטבת נתנו הכום לתיטק לשתות: [ומעשם היה בברית מילה ברבינו יעקב צר יהר שחל עשרה בחב בח' בשבת והוא סים אב"ד ולוה להתפלל מנחה גדולה ורחלו ואכלו מפני שי"ם שלהן היה כדכתיב שם אנכי כו' וסאי דלא מברכינן שהחיינו משום

נערא דינוקא . תוס׳ שאנ"ץ] :

אמר רבי זירא שאני ר"ח מתוך שכולל לשדרית וערבית כולל נמי במוספין ומי אית לדו לב"ש כולל והתניא ר"ח שחל להיות בשבת ב"ש אומרים מתפלל שמנה וב"ה אומרים "מתפלל שבע קשיא: וכולל עצמו תנאי היא *דתניא שבת שחל להיות בר"ח או בחולו של מועד יערבית שחרית ומנחה מתפלל כדרכו שבע ואומר מעין המאורע בעבודה ר' אליעזר אומר בהודאה ואם לא אמר מחזירין אותו ובמוספין

ימתחיל בשל שבת ומסיים בשל שכת ואומר קדושת היום באמצע רשב"ג שבין ים שביע אים היי היי שמעאל בנו של ר' יוהנן בן ברוקה אומרים כל מקום שוקוק לשבע מיין ים שביע אים מייף היי מיי שמעאל בנו של ר' יוהנן בן ברוקה אומרים כל מקום שוקוק לשבע קה : (מיי שים מסו' מתחיל בשל שבת ומסיים בשל שבת ואומר קדושת היום באמצע מאי מפנית מלי) שיש בי דוה עלה א"ר חסרא "זכרון אחד עולה לו לכאן ולכאן וכן אמר רבה ה'תמיימים שפונ ול מהסיירמט סעיף נה אוברון אחד עולה לו לכאן ולכאן: ואמר רבה כי הוינא בי רב הונא חפנים סלכס ה סתנ איבעיא לן מהו לומר זמן בראש השנה וביום הכפורים כיון דמומן לזמן אתי אמרינן או דילמא כיון דלא איקרו רגלים לא אמרינן לא הוה בידיה כי אתאי בי רב יהודה אמר אנא "אקרא חדתא נמי אמינא זמן א"ל רשות לא קא מיבעיא לי כי קא מיבעיא לי חובה מאי א"ל רב ושמואל דאמרי תרווייהו אין אומר זמן אלא בשלש רגלים מיתיבי "תן חלק לשבעה וגם לשמונה ר'קילים אליעזר אומר שבעה אלוז' ימי בראשית שמונה אלו ח' ימי מילה ר' יהושע אומר שבעה אלו שבעה ימי פסח שמונה אלו שמונה ימי החג וכשהוא אומר וגם לרבות עצרת ור"ה ויוה"ב מאי לאו לזמן לא לברכה הכי גמי מסתברא דאי ס"ר לומן זמן כל שבעה מי איכא הא לא קשיא דאי לא מברך האידנא מברך למחר וליום אוחרא מ"מ בעינן כוס לימא מסייע ליה לר"נ

דאמר *ר"נ זמן אומרו אפילו בשוק הא לא קשיא דאיקלע ליה כוס התינח עצרת ור"ה יום הכפורים היכי עביד אי מברך עליה ושתי ליה כיון ראמר ומן קבליה עליה ואסר ליה *דהאמר ליה רב ירמיה בר אבא לרב מי בדלת וא"ל אין בדילנא לברוך עליה ולנחיה *המברך צריך שיטעום ליתביה לינוקא לית הלכתא כרב אחא (6)דילמא אתי לטסרך מאי הוי עלה שדרוה רבגן לרב *יימר סבא קמיה דרב הסדא במעלי יומא דריש שתא אמרו ליה זיל חזי היכי עביד עוברא תא אימא לן כי חזייה א"ל דלויה לרטיבה רפסא ליה בדוכתיה אייתו ליה

כסא דחמרא קדיש ואמר זמן <u>יוהלכתא אומר זמן בר"ה וביוה"כ והלכתא זמן</u> אומרו אפילו בשוק: ואמר רבה כי הוינן בי רב הונא איבעיא לן בר בי רב דיתיב בתעניתא במעלי שבתא מהו לאשלומי לא הוה בידיה אתאי לקמיה דרב יהודהולא הוה בידיה אמר רבא נחוייה אנן דתניא *יט' באב שחל להיות בשבת

כל מקום שוקוק לשבע . ואפילי שחרית וערבית : קדושם סיום . של ראש חדש עם של שבת כגון את יום המנוח הזה ואת יום ראש חדש הזה ואם מועד הוא את יום השבת הזה ואת יום חג פלוני הזה: (פסק ובמסכת בילה קבעינן הלכתא דלא כי הני תנאי דמסיימי בשל שבת לחודיה במוספין אלא אף קדושת היום בעי לאדכורי בחתימה מקדש השבת וישראל והזמנים ובראש חדש מקדש השבת וישראל וראשי חדשים אבל במאי דקאמר שחרית וערבית מתפלל כדרכו ואומר מטין המאורע בעבודה הלכתא כוותיה וגבי כולל דשחרית וערבית קבעיכן אין הלכה כאותו הזוג דאמרי כל מקום שוקוק לשבע כולל בפרק שני דבילה"): מאי סום עלם. מהו להזכיר של ראש חדש בראש השנה: אקרא חדשה כשאני [דף מ רואה דנעת חדשה משנה לשנה אמינא זמן : שלו שכפס יםי ברששים . השבח נבחר מתוכה : שמונם יםי מילם . השמיני נבחר מתוכה : שלו ז' יפי ספסה. שאתה לריך לחת חלק לכולם ולקמן מפרש מאי חלק: לברכה . דמברכים כל יומא מקדש ישראל והזמנים: פכל מקום כום בפיגן . לפיל מהדר לאוקומי הכי נמי מסתברא דאי ס"ד זמן זמן כל ז' מי איכא ודקאמר דאי לא אמר האידנא אומר למחר וליומא אחרינא האי נמי --פי ליתא דהא כוס יין בעי לומר הברכה עליו וסתמא דאינשי יומא קמא אית להו כוס אבל בשאר יומי לכולי עלמא לית להו: כא לא קשיא דמיהלפי ליה כום. ולשולם אזמן קאי ולרב נחמן לא תסייעיה: סינה פלרם וראש השנה. איכא למימר דומן אכום קאמר ליה אלא יום הכפורים אי בזמן מוקמת ליה על כרחיך סייעתא לרב נחמן היא דעל הכום היכי ליעביד אי מברך עליה ושתי ליה וכו': מי בדלם . פעם אחת נחקשרו שמים בעבים והתפלל רב של שבת מבעוד יום ואמר ליה רב ירמיה לרב מי בדלת מן המלאכה משקבלת עליך שבת ואמר ליה אין בדילנא : ליסבים לינוקם. לשתוחו לאחר שיברך עליו דהאי שיטעום דקאמר לאו דווקא קאמר אמברך דהוא הדין כי שתי אחרינא דטעמא משום דנגאי הוא לכום של ברכה שלא יהנה אדם ממט לאלתר שתהא ברכת היין דבורא פרי הגפן שלא לטרך ומכי טעם ליה אחרינא שפיר דמי וכדתניא נמי בנמרא דפרק ראוהו בית דין (ר"ה כפ:) לא יפרום אדם פרוסה לאורחין אלא אם כן אוכל שמהם שהרי הן יכולין לעשות אבל פורם ניה ה הוא לבניו ולבני ביתו כדי לחנכן בחלות ואף על פי שהוא לא טעם אלא בניו שפיר דמי ואף על פי שבירך עליה ברכת המוליא : *דרב אחא בר יעקב "לא איתכרש: דאפי למיסרך. התינוק לאחר המנהג זה ולשתות ביום הכפורים אחר שיגדיל: מאי סוי עלה. פי׳ פי לריך לומר זמן ברחם השנה וביום הכפורים או לא: כד סויים. רב חסדא לרב ייבא: אפר לים דלוים לרפיבא רפסא לים בדוכסים. המגביה עץ לח שאינו ראוי להיסק בידוע שלריך למקומו הואיל ואליו אינו לריך שעל חנם לא הגביהו כלומר על חנם לא באת לכאן

קב א מיי׳ פ״ב מהל׳ תפלה כלכה יא סמג עשיו ים טושים חים סיי

[ועי' תוס' שבת קלם. ד"ם וליתו]

בס סעיף א:

קד ג מייי שם טור שים נס סעיף נ: קה ר מיי פ"ב מהלכות תפלה כלכה ה סמג כע עוש"ע ה"ח תקפב סעיף 1 [וכרב אלפס שנועות מף פ'א דף רפו] :

קו ח מיי' פ"י מסלכות ברכות הלכה ב כתנ עשין כו טושים א"ח סיי יכה סמים נ:

קו ו מיי׳ פכ"ם מהלי שנת הלכה כג סמג עשין ים טוש"ע איח סי׳

ששין ג עוש"ע ה"ה פי" הקנב סעיף י:

רבינו חננאל *)וכו הלכתא כהני תנאי כ'מ שזקוק לשבע (כגון שבת) ואפילו בערבית ת ומנחה מתחיל היום באמצע [ומסיים] בשל שבת והני מילי בשל שבת זובי מילי כר"ח וחוה"מ אבל ביום מוב אפילו בערבית סוב בשחרית ובמנחה מתחיל בשל שבת ומסיים בשל **) שבת ואומר קרושת היום באסצע: ירושלמי ר' יסא משלח כתוב לון אע"פ ששלחנו לכם מידרי מועדות אל תשנו חרווייתו זכרוואחר עולה 'ה וכיים חכפורים ר [ליה] רב ושטואל דאמרי תרווייוז אין-אומרים ומן אלא בשלש רגלים בלבר . ומותבינן מהא תן חלק לשבעה גם לשמונה ר' אליעזר אומר שבעה אלו ז' יפי בראשית שפונה אלו ח' יפי פילה ר' יהושע אומר שבעה אלו ז' ימי הפסח שמנה אלו ח' ימי החג כשהוא אומר ונם לרבות נסעצרת אותו בזמו (אתה) ואתי עצרת ור'ת ויות כ שאין כהן ברן זכן, ודחי רב ושמואל להן חוכרה בברכת המזון כמו פסח ומוכות. הכי נמי מסתברא ראיפלע ליה כוס . תינח ריה אלא יוה"כ היכי ליעביד (א") פייתי כוס ומברך עליה ומדכר זמן ושתי ליה מכי אמר זמן קבליה ליוה"כ עליה ואתמר בשתיה . דא"ל

[הוחחחה] חד ברכה לעלמו דהא אי הוה מיקלע פים מוספי בחול אין לי ברכה שחרית וערבית

-966 הביר (ח) גם' . הלכתה כר שלמה: כולל נמי במוספין . לביח שמאי ואע"ג דבחול אית ליה ברכה במוספין לעלמו הכא מיכלל הוא לחסרן. דכיילינן הואיל וכולל שחרית וערבית פיין נפרי אבל שאר ימים טובים דאית להו ברכה ערבית ושחרית כי מיקלעי בד"הולית

בעו ב"ש ברכה לרחש חדש ובר"ה לח בעו דטעמה משום דוכרון דרחש השנה עולה לו וש"מ אפילו מכלליה ואדכורי כמי לא בעיכן: וכולל שלמו . דשחרית וערבית ברחש חדש שחל

דאפינו כולל לית ליה אלא אומר יעלה ויבא בעבודה כבחול אבל בברכת המרכה היום אינו נזכר כלל אפילו לכוללו : ומסחיל בשל שבם . וחתן לנו את רש"י לי יום המנוח הזה ומסיים בשל שבת מקדם השבת ותו לא ומיהו במוספים באמלע ברכה הוא נכלל אבל שחרית מפנים

וערבית אינו נכלל אפילו באמלע והאי תנא לית ליה כולל שחרית וערבית:

277

מיחפר

האישה ברומטה לרב כיון ראת פצלי של שבת מבעלי (ארבלת) [או ברלת] וקבלת לשבת עלך וא'ל ברילנא , ליכריך אכמא ולשבקיה רשבא ביו לרביה לעוצא זישי בנו הא ניוצא, החישון ללפא איני עוצא ושוכרך יישרה עום ברכה כי האי ניוצא כיות'ב ביוצא ביו ניבני, בשבת 9 ה'א אובר תילה ג' ביוצה ב 2. מוצא מוצא ישל של של או מוצא מוצא מוצא ליי מום של צייג ביו של מוצא ברי יבי חייו ביו או של מו של מו מוצא ביו או "עוצא ישם אל זה מול של מוצא מו הרוב מנו וצרי הוו או דרי יוני א